

ΠΑΛΗΕΣ ΔΑΝΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ ΚΝΟΥΤ ΛΑΡΣΕΝ

Στην άκρη ένος γκρεμού, σ' ένας χαλασμένος τού πύργος του Ογκέρ, τοις κουρσάρους που θασαλεψε, πρίν από πολλά χρόνια, στη θάλασσας της Ιουλιάνης. Η ιστορία του πύργου αυτού, που φιλοξενούνται διλογία τους πιο πρωτερούς κουρσάρους της Δανίας, είναι γραμμένη με δάκρυα και με αίμα... Απ' όπου δύναται, στις ντάπες και στά κελλιά του κάστρου αυτού, ένα μονάχα ξεχωρίσει με λαγαχολική μουδάνθεσι. Και αυτήν την μοναχή ιστορία θα σάς άφηγηθε σημερα.

"Είναι θράνος, ή Ούθιλδη, ή μοναχοκόρη του Λόρκαν, του θασαλητή της Ιουλιάνης, ζήγηκε νά καη μόνη της ένα περίπατο στην άκροθαλασσα του Γκρένα. 'Απ' όπη τα μουσικά δρυγανά και από την άκρη, και από τη λύρα, και από τον ειδυλλιανό αιώνα, ή Ούθιλδη προτιμούσα το άγριο, το αώραπτο τραγουδιό της θάλασσας. Αύτη μονάχα ή μουσική είχε τη δυναμική να νινούσει τη συγκατάσταση της...

Ξαφνικά, ένω ή Ούθιλδη περπατούσε στήν άκρηγιαλιά, κυριεύεντη από μιά γλυκεία έκπληξη, μπρος στή θέαμα των δύοντων που άρχιζαν ν' ανάδουν έναν-έναν στόν ουρανό, μιά θάρρα κα παρουσιάστηκε μπροστά της, σάν νότη πρόσθαλε από τα βάθη της θάλασσας. Και από τη θάρρα αυτή πήδησε ένας νέος με περήσσην οψιψι, μέ μακρύα κατάστασθα μαλλιά, με πρόσωπο ήλιοκαμένο, και ιντυμένος σαν πριγκήπο πουλού. Με την πρώτη ματιά που του έπρεπε η Ούθιλδη, άναγκαστηκε νά όμοιογήση στη ποτέ στη ζωή της δεν είδε πιο ρωμαλέο πολεμηστή με χαρακτηριστικά πιο κανονικά.

Ποιος είσαι, ξένε, και τι θέλεις έδω; ρύπησε η πριγκήπισσα.

Είμαι ο 'Ογκέρ, άποκριθήκε ό ξένος.

Η Ούθιλδη άναστριχασε κ' έκανε ένα θηριώδη πρόσω πάισα.

— Είσαι ο 'Ογκέρ, ο άρχικουρσάρος; ρύπησε με φωνή που πάιετε αυτή τη φορά.

— Είμαι ο 'Ογκέρ, ο άρχικουρσάρος! είπε ό ξένος. Μέ ξέρεις, λοιπόν;

— Καὶ ποιός δεν έχει ακούσει τ' ίδιονά σου:

— Ολοι σε έρευν, όπως έρευν και τά κορδικια και τά τσακάια, και τις ζωνες!... Είσαι γένιμης της κολάσεως, παιδι της άναστρης νυχτάς. 'Απ' όπου και στην περνάς, σκορπίζεις γύρω σου το θάνατο και τὸν θλέθρο και άφνεις πάισα σου πατημασίες από μία... 'Έγρος δύμως δεν σε φοβάσαι!... Μέ ξέρεις ποιά είμαι έω;

— Είσαι ή Ούθιλδη, ή μοναχοκόρη του Λόρκαν, του θασιληπά της Ιουλιάνης! είπε μ' ένα παράξενο χαμόγελο ο 'Ογκέρ Και ήθωα γιά σένα!... 'Ηρα νά σέ πάρειο!

— Νά με πάρεις; φώναξε ή Ούθιλδη, περισσότερο υθωμανή παρά πραγμάτων.

— Ήσαι! Η φίηγη της ώμορφιάς σου έφτασε στ' αυτιά μου και σ' άγγαπτος χωρίς νά σ' έχω δή ποτέ. 'Απο τη στιγμή δύμως αυτή, που δένωθηκα ν' αντικρύσω τη λάμψη τῶν ματιών σου, σε λατρεύων. 'Ελα μαζύ μου! Θά σε κάνω θασιλισσα στο κάστρο μου... 'Όλα τά παλληκάρια μου θά είνε έτοιμα για νά σκοτωθούν σ' ένα μονάχα θλέμεια σου... Θα σε ζητούσα από την πατέρα σου, μα έρεων καλά δή σεν δεν θά δεχτή ποτέ να δώσω την κόρη του γυναίκα σ' ένα άρχικουρσάρο, σ' ένα θανάσιμο έθρον του... Γ' αυτό, όπερο προσκοπαλά νά μ' αποκουλούθησης στο κάστρο μου χορίς να ειδοποιήσης κανένα...

— Πώς τολμάς και μιλάς έτσι στην κόρη ένός θασιληπά... είπε ργισμένης πριγκηποπούλα.

— Είμαι κ' έγω θασιληπά!... Βασιλιάς μεγαλείτερος από τὸν πατέρα σου... Στέμμα έχω έγω τὸν ουρανό, χλαμύδα τὰ σύννεφα και θρόνο τὸν άπεραντο ωκεανό!... 'Ελα μαζύ μου!

Θά σέ κάνω εύτυχισμένη!...

— Οχι! Δέν θράβω!... φώναξε ή Ούθιλδη.

— Ο 'Ογκέρ χαμογέλασε.

— Εμαθα νά παίρνω μόνος μου δη τι θέλω! είπε.

Και αρπάζοντας τὴν Ούθιλδη με τὰ γερά μπράτσα του, τὴν πέταξε την θάρρα του, χωρίς νά δίνη προσοχή στὰ κλάματα και στὶς φωνές τῆς πριγκηποπούλας κι' άρχισε νά τραβάη μὲ δύναμι κουπι. "Υστερ" από λίγο, ή θάρκα θρισκότανε μακριά από τὰ παράλια τοῦ θασιλείου τοῦ Λόρκαν.

Η Ούθιλδη πέρασε τὸν πρώτο μῆνα στὸ κάστρο τοῦ άρχικουρσάρου, περίπλη και μαρτυρισμένη. 'Όλα έκει μέσα τῆς φαινόντουσαν τόσο παράξενα και άσυνηθιστα. Ή άγριεμένες μορφές τῶν πειρατῶν, ή συνηθείες τους, τὰ γλεντιά τους και ή συμπτοκές τους, ή τρόπος τῆς ζωῆς τους, ήλα τὰ πάντα έμφιαζαν τὴν καλομαθημένη πριγκηποπούλα... 'Έκεινο ίδιως ποὺ τὴν έκανε τόσο συλλογισμένη δεν ήταν ή λύπη της έπειτη δη δρισκότανε μακριά από τὸ παλάτι της, ούτε ή ντροπή της έπειτη δη τὴν έκλεψε σαν λάφυρο ήνας κουρσάρος, άλλα τὸ δητι καταλάβαινε και μόνη της δητι έχει αγαπησει τὸν άρπαγα της, τὸν 'Ογκέρ, χωρίς νά το θέλη, ούτε ή ίδια!...

Τοῦ κάκου προσπαθούσε ή Ούθιλδη νά λογικευτῇ, νά πείσῃ τὸν έσαυτό της δητι ήταν έγκλημα και νά χαρίση την καρδιά της σ' ένα δάμινον, σ' ένα άνθρωπο με χέρια ματωμένα και μὲ τὴ ουειδήσιν θαρειά από κρίματα, σ' ένα κουρσάρο που πάντας καταδικασμένος νά πεθάνη μιά μέρια στην άγχόνη... Είχε αγαπησει τὸν 'Ογκέρ γιατι ήταν περήφανος και δυνατός, γιατι καταλάβαινε δη τὴν λάτρευε και κείνος, γιατι τὴν έχει σεβαστή!

Στὸ μεταξύ, ο 'Ογκέρ δέν έπιεζε διάλου τὴν Ούθιλδη νά τὸν αισθάνησε. Τῆς έρριχνε μονάχα θέλματα παραπονετικά, χωρίς νά τῆς μιλήση ποτὲ για τὸν έρωτά του, και τὴν άφνε να ζῆ ζήτησε κείνη στὸ κάστρο του. Ο δουύδος αυτὸς πάνος, τὸ διακριτικό από αισθητικά ή δανία, έκανε στὸ τέλος τὴν Ούθιλδη νά είνε περήφανη για τὰ αισθητά που γένητησε στὴν καρδιά του άρχικουρσάρου...

Κ' ένα δρόδι, ή πριγκηποπούλη έπεσε μόνη της στὴν άγκαλια τοῦ 'Ογκέρ...

Μιά δρόληρη θδομάδα, τὸ κάστρο διπλαΐσθησε από τὰ γέλια και τὶς φωνές τῶν μετισμένων πειρατῶν, που γιόρταζαν τὸν γάμο τοῦ άρχηγού τους με τὴν πεντάμορφη Ούθιλδη κατάστατη!

Πέρασαν τρεῖς μήνες ονειρεμένης εύτυχισ, για τὸν 'Ογκέρ και τὴν Ούθιλδη.

Μιά μέρα ήμως, έντας περιπτέρη, δη πότος είχε πάσι μεταφιμένους στὸ θασιλείο τοῦ Λόρκαν για νά μάθη αν ὁ θασιληπάς ήσερε ποιός τὸν έκλεψε τὴν κόρη του και τὶς σκόπειες νά κάνη για τὸ τιμωρήση τὸν άρπαγα, γύρισε στὸ κάστρο, φέροντας δάχημα ματάτα.

— Ο Λόρκαν—είπε στὸν 'Ογκέρ και τὴν Ούθιλδη—έτοιμας; ταν νά πολιορκήσῃ τὸν κόρη του και για νά τιμωρήση τὸν άρχηγό μας!

Μιά κραυγή τρόμου ζήγηκε από τη στήθη τῆς Ούθιλδης, ή δη ποιά είπεσε στὴν άγκαλια τοῦ 'Ογκέρ σαν νά ζητούσε προστασία από αὐτὸν.

— Μη φοδάσσας, άγαπημένη μου!—τὴν καθησυχάσεις δη αρχικούρσαρος, χαρούμενος κ' εύτυχισμένος έπειτη δη πριγκηποπούλα τοις στην κάστρο της. 'Ο Λόρκαν δεν θά μπορέσῃ νά πατήσῃ τὸν κάστρο μας... 'Ο σε είμαι έγω κοντά σου, δέν έχεις νά φοδάσαι από τίποτα...

— Καί θώμας, φοδάμαι! ψιθύρισε ή Ούθιλδη, τρέμουντας άκο μας. Είμαι δένεις τὶ πεισματάρας που είνε δη πατέρας μου!... Και φοδάμε δη τὸ τόσο μέντα σου, δέν για σένα! 'Αλλοιμονό σου δη πέτσης ζωντανός υπάρχει του!... Τὰ δάκρυα και ή ικεσίες μου δέν θά μπορέσουν νά σέ σώσουν από τὴν δργή και τὴν έκ-

— Ας πέσουμε μαζύ κάτω, αγαπημένε μου.... ψιθύρισε η Ούθιλδη.

— Ας πέσουμε μαζύ κάτω, ηράσει τὸν άρχηγό μας...

— Μιά κραυγή τρόμου ζήγηκε από τη στήθη τῆς Ούθιλδης, ή δη ποιά είπεσε στὴν άγκαλια τοῦ 'Ογκέρ σαν νά ζητούσε προστασία από αὐτὸν.

— Μη φοδάσσας, άγαπημένη μου!—τὴν καθησυχάσεις δη αρχικούρσαρος, χαρούμενος κ' εύτυχισμένος έπειτη δη πριγκηποπούλα τοις στην κάστρο της. 'Ο Λόρκαν δεν θά μπορέσῃ νά πατήσῃ τὸν κάστρο μας... 'Ο σε είμαι έγω κοντά σου, δέν έχεις νά φοδάσαι από τίποτα...

— Καί θώμας, φοδάμαι! ψιθύρισε ή Ούθιλδη, τρέμουντας άκο μας.

— Είμαι δένεις τὶ πεισματάρας που είνε δη πατέρας μου!... Και φοδάμε δη τὸ τόσο μέντα σου, δέν για σένα! 'Αλλοιμονό σου δη πέτσης ζωντανός υπάρχει του!... Τὰ δάκρυα και ή ικεσίες μου δέν θά μπορέσουν νά σέ σώσουν από τὴν δργή και τὴν έκ-

δίκησί του! ..

... Γά δεκτικές καράβια τοῦ θασιλῆ Λόρκαν πολιορκούσαν νέστερο ἀπὸ λίγες μέρες τὸ ηνάι, στὸ ὅποιο ἦταν χτισμένο τὸ κάστρο τοῦ "Οὐγκερ"-καλὰ ἀρματωμένα, γεμάτα θαρραλέους στρατιών, ἀποφασισμένους νὰ ζεπτίλουν τὴν ντροπή ποὺ ἔπαθε ὁ πατέρας τῆς πρηγκηποπούλας τους..

Οἱ πατέρες τοῦ "Οὐγκερ πολεμησαν καὶ αὐτοὺ μὲ λύσσα, ὑπερασπίζοντας τὸ θησαυρὸν τοῦ ἀρχηγοῦ τους καὶ τὴ δικῆ τους τῇ ζωῇ.. Δέν ἄρρηγαν ὅμας νὰ καταλάβουν ὅτι δὲν θὰ μπορούσαν ἐν ἀνιστάδαινοι πολὺ κατὸ σῆρη ὄρμη τῶν στρατιῶν τοῦ θασιλῆ! "Εγκατέλεψαν, λοιπόν, τὰ παράλια ὡρηπικοῦ νησιοῦ καὶ ὁχυρώθηκαν στὸ κάστρο, κυνηγημένοι ἀπὸ τὸν ἔξαλον καὶ μανιόνευσαν θάστας.

Ἐφτά μερόνυχτα θάστας ἡ πολιορκία τοῦ κάστρου, ἔφτα μερόνυχτα ἀγνῶνας γιὰ δόλους-καὶ περισσότερο γιὰ τὴν Οὐθίλδη, ποὺ δὲν ἥξερε γιὰ ποιὸν νὰ παρακαλέσῃ τὸ θεό: γιὰ τὸν πατέρα της ἡ γιὰ τὸν ἀγαπημένο της..

Τὴν δύδη μέρα, τὸ θράσον, ὁ Λόρκαν ἔδωσε διασταγὴ στοὺς στρατιῶν του νὰ ζωλούν φωτὶ σὲ δέιφαρα σημεῖα, γύρω ἀπὸ τὸν πόργο... "Υστέρη ἀπὸ λίγο, τεράποις φλόγες εἰχαν ζωσεῖ ἀπὸ πατοῦ τὸ κάστρο. Οἱ πειραταὶ πνιγμένοι ἀπὸ τοὺς καὶ πνούς, δὲν μπορούσαν πειλὰ νὰ πολεμήσουν.. Ἀπὸ στιγμὴ σε στιγμὴ, τὸ κάστρο θά παραδίνοταν στὰ χεριά τῶν στρατιῶν τοῦ θασιλῆ..

—Καμμάρι ἀπλίδα δὲν μᾶς μένει πειά! είπε τότε ὁ "Οὐγκερ στὴν Οὐθίλδη, σφίγγοντάς την μὲ ἀπελπισμένη δύναμι στὴν ἀγκαλιὰ του. Συχώρεσε με, ἀγαπημένη μου, γιὰ τὸ κακό που σου ἔκαναν!..

—Δεν θά, σ' ἀφήσω ποτέ! Θρονοφώνας δὲ Οὐθίλδη.

Καὶ λησάζαντας τὸ πρόσωπό της κοντά στὸ δικό του, τοῦ ψιθύρισε κάτι σ' αὐτή.. "Ενα χαμόγελο εύθυνας ζωγραφίστηκε στὸ πρόσωπο τοῦ "Οὐγκερ".

..Καὶ ὅταν, ὑστέρη ἀπὸ λίγο, οἱ στρατιῶται τοῦ θασιλῆ, οἱ ὄποιοι εἶχαν πατήσει στὸ μεταξὺ τὸ κάστρο, ὠμούσανε καὶ στὸ δωμάτιο τοῦ ἀρχικουράρου, ειδῶν τὸν "Οὐγκερ νά στέκεται ὅρθιος, ἀγκαλιάζοντας τὴν Οὐθίλδη, στὸ παράθυρο ποὺ ἔθλετε στὴ θάλασσα..

—Ἄς πέσουμε μαζὲύ κάτω, ἀγαπημένη μου! ψιθύρισε ἡ Οὐθίλδη.

Καὶ, πρὶν οἱ στρατιῶται προφέτασουν να τοὺς κρατήσουν, ὁ ἀργικουράρος καὶ ἡ πουγκηποπούλα ἔπεσαν ἀγκαλιασμένοι στὸ βαράδρο ποὺ ἀνοιγόταν κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο-ἀσπρό-τσιπαν τὰ σώματά τους νά κουρελιαστοῦν διπὸ τις μυτερές πέτρες τοῦ βράχου, γιὰ νὰ τὰ δεχτῆ στὸ τέλος, ὀμφοφερές πειλὰ ιστζες, ἡ πάρεστα θάλασσα.. Νά θάλασσα ποὺ νανούριζε δλότο τὰ φεγγαλέα δνειρά καὶ τὶς ἀριστερὲς ἑπτηρύμιες τῆς πριγκηποπούλας!...

KNOY ΛΑΡΣΕΝ

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΙ

Ἡ κυρία Μπακαλιαροπούλου, πρὶν ἔρθει στὴν Αθήνα, ἔμενε σ' ἓντα χωριό, δῆτα ὁ ἀνδρας τῆς κέρδιζε τὸν παρᾶ μὲ τὸ τοσσό. Τόρα ὅμως ποὺ ἔγκατσατάθηκε στὴν πρωτεύουσα σὰν ἀριστοκράτης, ἡ ίδια η Μπακαλιαροπούλου ἔθαλε πρόγραμμα τὰ συμμορφωθῆ μὲ δλά τὰ "πλουτοκράτης" τῆς πρωτεύουσας Θελονταστῶν νά κάνῃ καὶ μερικές ἐπισκέψεις τῆς ἔτικέτας, διάταξε τὴν ὑπέρτερια τῆς νά πατ σὲ μια γνωστὴ τῆς Αθηναῖς καὶ νά τῆς πῆ:

—Σάς παρακαλεῖ, λέει, καὶ κύρια μου νά τῆς στελετε, λέει, τὴν θεντριά σας, λέει, καὶ κάμποσα ἀπὸ σκεφτήρια (έτι σκεπτήρια) γιατὶ ἔχει, λέει, καὶ διζίτες νά κάνῃ καὶ σέ τὸ γερεύει δάνεικά!

Κόκκιλο η θηθαΐα κύρια!..

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο διάσημος ιστορικός Καμπίλα Ζουλιάν ποὺ ἐπέθανε πρὸ διλογού καιροῦ, δρισκόταν ἔνο θράδου σὲ κάποια συνανταστρόφη καὶ τὸν ρώτησαν τὴ γνώμη του γιὰ τὴν ἐγένει πολιτική κατάστασι.

—Ἐπέραστα δόλη μου τὴ ζωὴ μελετῶντας τὴν ιστορία, ἀπότησε γελάντας ὁ Ζουλιάν. Λοιπόν διεπίστωσα ὅτι ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχίζει ἡ ιστορία των δύναμησών πολιτική καταστάσις ἥταν πάντοτε δυσοχήρης καὶ θωλωμένη...

Καὶ ύστερη ἀπὸ μι-

κρή σκέψη ἐπρόσθεσε:

—Κι! δόμως κουταπά στραβά τραθούμε ε πάντα ἐμπρός!..

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΞΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο ἄνδρος είνει ἡ δόξα τοῦ θεοῦ καὶ ἡ γυναῖκα ἡ δόξα τοῦ ἄνδρος.

Αγιος Παῦλος

Ἐάν η γυναῖκας ἡσει ἀδύνατος, οὐδέποτε διὰ ἐγνωμονίου τὸν τελευταῖον τοὺς ἔραστη.

Αλμενά

Οταν δεῖξετε ἐνα ςαραφωτὸ στὶς γυναικεῖς, αἵτε χωροποιοῦνται λαϊ-λαγα, σὺν μικρῷ παρόντα μαρσανίσας. Εγετε, λοιπόν, πάντα ἡνα ςαραφωτὸ γιὰ αὐτές, μά ποτε μήν τοὺς δένσετε νὰ τὸ καταβούσθωσιν. "Ἄν τὸ κάνετε αὐτό, διὰ σᾶς γερίσουν κατόπιν τὶς πλάτες τοὺς..

Μπαλζάν

Ο ἔρωτας ποιεῖ μὲ τὴν πίστη πόνο την θαύματα. Είναι μὲν ἐνέργεια τῆς φυσικῆς, ποὺ ἔχεται τὴν παρδά καὶ παράνε τὸ λογοῦ.

Γεωργία Σάνδη

Ο ἔρωτας ποιεῖ μὲν μεγάλως ἀχρηστής. Ο ἔρωτοληπτός μπορεῖ νὰ μηδὲν κοινάται πάροντο καὶ νὰ τὸ κρηπη στὸν κόρφο του. ἔχοντας τὴν πειθώθηση διὰ τὸ πάροντο μέτονται.

Τοντζική Παρσιμία

Η ἐπιθυμίας τῶν γυναικῶν είναι σὰν τὰ σπαραγάρα, ποὺ μηδὲ τὸ σώμα κανεῖς ξανθίζεται τὸ σπλαγχνό.

Αδόλφος Ρίζα

"Οποιος ή πᾶν ἔπιζητε τὸ σχῆμα, εἴσοι καὶ γυνάκια ἔπιζητε τὸν ἄνδρα. Πλάτων

Η δημοφράνια είναι τὸ πρότιο δάμο, ποὺ γαρζεῖ νὰ γίνεται στὶς γυναικεῖς, ἀλλὰ καὶ τὸ πρότιο ποὺ τοὺς περιφράσει πειθώντας.

Μερκά

Η δημοφράνια μᾶς τίμια γυναικαῖς είναι μᾶς ἔνα μηδὲν άστριντο, ποὺ δὲν πληγώνει, παρὰ ἔπειταν, οὐ μὲν θειήητ νὰ τὸ πιστή πότονα.

Θεοβαντές

Εύπολιτος διὰ παρούσηα σὰν θυμιδάσιο διὰ τὴ κράτη τῆς Εργοτῆς, παρὰ δὲν γυναικεῖς.

Αριδούσιος Γ.

Η γυναικεῖς διαισθίουσι περισσότερες γυναικεῖς αὐτὲς ἀγαποῦνται μᾶς.

Μπαλζάν

Ο ἔρωτας είναι τὰ φτερά ποὺ ἔδωσε ὁ Θεός στὴν γυνή μας γιὰ νὰ ψιωθῇ νὲ ἀνέρι τοῦ.

Μιχ. Αγγελός

Ο ἔρωτας γεννεῖται αὐτὶς τὶς θυσίες, καὶ ποὺ πατῶς αὐτὶς τὴ θυσία της περιφράνεις μας.

Λά. Κορδαίο

Η γυναικεῖς μοιάζουν μὲ τὶς πεταλούδες. Τὶς τριβάει καὶ αὐτές νὲ καλύπτησαν μὲν ἀλιστρόντι ἢ λάσπης αὐτὴ εἴνει τὸ κοινωνικό.

Βέροιαν

Η ἀγάπη είναι γονατί. Ένας φτωχός ποι ἔχει τὴν ἀγάπην στὸ χέρι, εἰνὲ περισσότερο πλούσιος αὐτὸν τροπεύεται. Α. Οὐσσαΐ

Τὰ μεγάλα πάθη πηγάδων αὐτὸν τὸν ἔρωτα καὶ ἐκβάλλουν στὸ μάτιο.

Β. Οὐγγέλη

Ο ἄνθρωπος πρέπει νὰ είναι περισσότερο ἐχρηματίστης στὸν ἔρωτα, ἀπὸ δύο εἰς τὸ κρατί.

Α. Μυστές

Ο ἔρωτας διαισθέτες γιὰ κατοικία τὶς δημαρτερες καὶ ποὺ μηδὲν γνένεται στὸν τούρνον τοῦ πολιτική καταστάσι.

Σαΐζπηρ

Ο ἔρωτας πρέπει νὰ πολλοὶ πολλοὶ τοὺς τιμάντων, ποὺ δένσεται στὸν πολιτική καταστάσι.

Σταντάλ

Η ὕπαιρες γυναικεῖς μοιάζουν μὲ τὶς θάλαντος, ποὺ ἔχουν πολλὰ λούσια, ἀλλὰ καὶ πολλὰ ἀγράδια. Γιὰ νὰ γαρζεῖ τὸ θέλητρον μᾶς δημοφράνεις γυναικαῖς, πρέπει νὰ τὸ πάρῃ μέτοπα ποὺ δύναται.

Δανιέλον

Οι ἔρωτοληπτοι πούροι σαν τὰ μερικά παιδιά, ποὺ μόνος τὰ νεονίσιας μετασχηματίζονται. Σαΐντ. Ερεμίν
